

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Εύτυχος ή Ρόζα ανήρθε άμισος. Άνοιξε τὰ μάτια της, διέκρινε, πού έλα το σκατάδι, τὸν Άνδρα καὶ τὸ ἄνοιξε τὴν ἀγκυλιὰ της :

— Άνδρά!... Άνδρά!...
— Ρόζα μου!...
— Φτάνει!... ἀκούστηθε ξεφαντώ μὴ φωνή.
— Ήταν ὁ Λούλης.
— Σηλασθῆτε με, δεσποινίς, εἶπε ὁ Λούλης. Κινδυνεύομαι νὰ μὰς πιάνουν σὰν τοὺς παντοῦδες. Πρέπει νὰ ξεφύγουμε. Καὶ τότε πᾶσι δάμαστε ἔξωτερον γὰ...
— Στάθηκε διατάσσοντας, νυθοβόητος ντροπῆ γιὰ τὰ λόγια ποὺ εἶπε. Τίγαν λάμπρα πρὸς οὐτὸς γενναίως ὁ ἀνοητοζαφάρδος αὐτὸς ἄνθρωπος.
— Ἐπεισόθ ἴσως τώρα ὁ Γαλιῆζης.

Στάθηκε τὸν Λούλη καὶ τὸν Άλκη στὴ Ρόζα καὶ ἡ νέα ποῦζερε τὴ χροστώδερ στοις δυὸ ἀνθρώπους, τοὺς ἔφαττε τὸ χεῖρ ἢ ἐργονοσῶν.

— Ἄς φεῖγομαι, εἶπε τώρα ὁ Λούλης. Θὰ μὰς πιτώσῃ ὁ κ. Λούλης, μὰ τὸ γενικό ποσότητα δὴ τὸ ἔχω ἔγωγ. Κἄντε κοροῦριο, δεσποινίς, ὅσο νὰ φεῖγομαι στὴν ἀκτὴ!... Ἐξεί πᾶσι τὸ ποσότητα ὁ ἀφάστια.

— Μὰς προμηνέι ἕνα πλοίο, ἀγῆσι μου, τὴς ἔφησε ὁ Γαλιῆζης.
— Ἐνα πλοίο! Θὰ ταξιδεύομαι; οἴσῃς ἡ Ρόζα.

— Ναι, Ρόζα, δὲν γίνετα ἄ. λοιπὸς. Ἄν ἴμηνονε σὲ νησί, δὴ μὰς πιάνουν. Φοβάσαι :

— Ὁχι, Άνδρά... Καθόλου μάλιστα. Μὰρ σοὺ θάνατα καὶ στὴ φωνή!

— Ὑπόσῃ! φωνάζε ὁ Λούλης. Ἀποσο ζωτὸν γιὰ τὴν ἀκτὴ. Πᾶσι, ἂν δὲν γὰνὸ λάδος, στὴ Σχολὴ ἔβηνον καὶ τὰ ἔβηνον πᾶσι ὅλα. Θὰ μὰς κινηθῶν...
— Ρόζα, τὸ Γαλιῆζης... φηθῶσε ἡ Φωτῆ.

Ἄρχισαν νὰ προχωροῦν μέσα στὸ σκατάδι, χωρὶς νὰ μιλοῦν, πιανόντ χεῖρ-χεῖρ γιὰ νὰ μὴν παραταῖσῃσιν ἡ ζωδόν. Ἐκτοὺς πῆγαν ὁ Άλκης. Ἀκολούθησε ὁ Άνδρας μὲ τὴ Ρόζα καὶ ὀχότανε ἔσπισο τοὺς ὁ Λούλης.

Ἐζαν περᾶσι πᾶσι τὴν πύλιν τοῦ κώστρον π' ἀγκυλιᾶζει τὴ Νάξο σὰν πῆτῃσος γίγαντας καὶ πληθαῖον στοις βούχοις τὴς ἀκτὴς. Λίγο ὀχόν καὶ θάνατα ἔξει. Μὴ βάρζα δὴ τοὺς προμηνέ, δὴ ἠηδοσῖαν μέσα καὶ θ' ἀνέβανον στὸ χωράδι τοῦ καστῆτιν ποῦ, ὅπως ἴταν σημενῖομένο, εἶχε σταθεῖ στ' ἀνοχτῆ, ἔπιμο νὰ τοὺς πάρη καὶ νὰ φῆθ...
— Σὲ μὴ στυγῆ ὁ Άλκης γόρῃσε καὶ κῆτῆζε πρὸς τὴ Σχολή.
— Ήταν ζωάροθ!

Ἄλοδῆζε πὸς εἶζαν σηρωθεῖ στὸ ποδι.
— Ἐντοῦχος, φηθῶσε, ποῦ δὲν δὴ φαντωσῶν ποτὲ πὸς λήμας αὐτὸ τὸ δροθιο. Θὰ φάχοις στὸ λιμῆν ἡ καὶ στὸ ξενοδοχεῖο ποῦμῃαν σὶ ζωάροθ. Ὅσο νὰ καταλάβουν τὸ δροθιο πῆρῃμε, οἱ φίλοι μου θ' ἀρηνῖζον καὶ...
— Δὲν πρῶτῃσος νὰ τελείωθι τὴ φράσι του, τὰ λόγια κώπῃζαν στὸ χεῖρ του, τὰ μᾶτια του ἀνοῖξαν διάπλατα. Εἶδε στὸν κατηρωκό δροθιο τὸ ἄνοχον, ποῦμῃαν ἄ! τὴ Σχολή στὸ μέρος ποῦ βρισκόταν, πολλὰ φῶτα νὰ κινῶνται.

— Μὰς κινηθῶν!... Ἐοχῶνται!... φωνάζε, ἀρᾶζῶντας τὸν Λούλη ὁ ἄντὴρ.

Ὁ Λούλης γόρῃσε, κῆτῆζε καὶ μὴ βλαστήμῃ ἔφῃσε ἄ! τὰ χεῖρ του.

Ὁ Γαλιῆζης κῆρῶσε... Ἡ Ρόζα ἀκούστησε σ' ἕναν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ σηρωσθῆ κάτω... Ήσαν ὅλοι σασισημένοι, χωμῆνοι, βῆθοι, σὰν νύχταν με μὴς ὅλοι τοὺς τὴν ἐνεργητικότητα καὶ τὴ θῆλη.

Πρῶτος ἀνήρθε ὁ Λούλης. Ἄρᾶζε τὸν Άνδρα ἄ! τοὺς ὄμοις καὶ τὸν σζοῦντησε μὲ δόνατι :

— Γόρῃσο— γόρῃσο, ποῦ νὰ πάρη ὁ διάβολος τὸν ἄλλο διάβολο!... Τὴ σασιῶσατε ἔτσι! Τρεῖτε!... τρεῖτε γόρῃσο!...

Ὁ Γαλιῆζης ἔπῃσε τὴ Ρόζα ἄ! τὸ χεῖρ, δέλῃντας νὰ τὴ βοηθῃσιν καὶ τρεῖθ.

— Φτωχὴ μου ἀγάθι! τὴς φηθῶσε, Πόσο δὴ ἔσποφῆς!... Κοροῦριο, ἀγάθι μου, καὶ ὅλα δὴ τελειώσῃ...
— Μὰ ἡ Ρόζα δὲν ἠποσῶσε νὰ τρεῖθ πᾶσι. Τὰ γόνάτια τὴς ἔφῃσαν.

Σταρωσῶσε σὰν γῆρῃ ἄ! τὸ γόθο τὴς καὶ τὴν ταρωθί τὴς. Εἶζε διακρῖνει γὰ γῆρῃθι στὸ χεῖρ τοῦ Λούλη τὸ π στῶλι του καὶ τὴν ἴδιαν στυγῆ μὴ κωρῆθ βρῶντοσε στ' αὐτῆ τὴς καὶ τὴν πορᾶνσε :

— Ἀπὸ δὸ!... Ἀπὸ δὸ!... Τοὺς πᾶσιμα!...

Ήταν ἡ φωνὴ τοῦ πατέρα τὴς...
Ὁ Λούλης, βλέποντας τὴ σηρωθῆναι, δὲν διάτασε στυγῆ. Ἐγεννη στὸν Άλκη νὰ πορῆθῃ μὲ τὸν Άνδρα, ἀρᾶζε τὴ Ρόζα στὰ γόθο τὸν πατέρα, τὴ σηρωσε στὴν ἀγκυλιὰ του καὶ ὀχῃσαν νὰ τῶχον πᾶσι πρὸς τὴν ἀκτὴ!...

— Θὰ τοὺς πᾶσιμα ποῖν φτάσουν στὸν Πειραιᾶ, εἶπε ὁ Ἐισρηθοδῖσης.

ΤΟ ΜΟΡΠΑΙΟ

Ὅπως ἀναφέρομαι στὴν προηγούμενη συνέχεια, ὁ κ. Πελοπίδας, βλέποντας πὸς ἡ Ρόζα τὸ εἶχε σάσαι ἄ! τὴ Σχολή, ἄρχισεν νὰ ξεφανῶθι σὰν τοῦλλος μὰρ στ' ἀνοχτὸ παράθυρο. Ἡ κωρῆζ τὸ ἠγῆσαν βρῶντορεῖ μέσα στὸ μεγάλο κτήριο καὶ, σὲ μὴ στυγῆ, μέσα σὶ λίγα δευτερόλεπτα, ὅλη ἡ Σχολὴ σηρωθῆκε στὸ ποδάρι.

Ἡ μαθητῆς ἔβηνον καὶ ξετρομαχῖμενες, ἡ ἐπιμελήτριες, ἡ διευθῆντρια, ἡ δασκάλῃς, τὸ κατόπῃτο προσοπισο. Ἡ Γεωδῖα προσοπισῶταν καὶ αὐτὴ τὴ φρεσζοζῶντημῆν καὶ ροσῶσε τὴ σηρωθῆναι. Ἄναφαν ὅλα τὰ φῶτα καὶ σὶ λίγο ἡ διευθῆντρια, σέγοντας πῆσο τὴς τὴς δασκάλῃς καὶ τὸ ἄλλο προσοπισο, ἔφῃσε ἀσημῖοντας στὸ

δαδῶρομο, ποῦ βρισκόταν ὁ κ. Πελοπίδας. Δὲν χρῆσῖσῃσῃαν ἔξηγῃσε γιὰ νὰ καταλάβῃ τὴ σηρωθῆναι. Μὲ μὴ μᾶτια ποῦρῆζε στ' ἀνοχτὸ τῶάμι καὶ στὴν οἰκῆ ποῦ κρῆμῃταν ἄ! αὐτὸ, τὰ κατάλαβε ὅλα. Ἢ ὄρη τὴς συνεφέμας τότε, τὰ μᾶτια τὴς πῆτᾶσαν φωτῆς. Σφῆγῶντας τὴς γροθῆς τὴς, προχώρησε στὴν πόρτα τοῦ δοματίου τὴς κ. Λαμπίρη καὶ ἔτοιμάζοταν νὰ χρωτῆσῃ, ὅταν ἡ πόρτα ἀνοῖξε ἀπὸτοια καὶ παρῶσῖσῃσῃε ἡ μητέρα τὴς Ρόζας κατᾶλομη σὰν λείψανο.

Ἄδιαφροσῶντας γιὰ τὸν πόνο καὶ τὴν ἀπέλπισι τὴς, ἡ διευθῆντρια τὴς μῆλῃσε ἀπὸτοια, οἰηλορᾶ, πρῶτῃμα :

— Ποῦ εἶνε ἡ κόρη σας, κινῆσι!... Ἡ κόρη σας, εἶπα!... Ἀτὴ ἡ διεφῶμένη, ἡ ἐκφῶθι! τὸ τέρας!... Ἀτὴ ἡ ἀγᾶρῃσι!... Μοῦ πρῶσῖσῃσε τὴ Σχολή!... Ντροπᾶσε ἕνα ἴδιομα ἠθῶο, σοδορᾶ, ἀνοχῆρας ἀποστολῆς... Μὰς στυγῖσῃσε, ἀκούτε, μὰς στυγῖσῃσε γιὰ νὰ πᾶν νὰ βρῃ τὸ φίλο τὴς!...

Ἐχῃ, παναμῆν, ἐμβρόντητῃ, ἡ Λαμπίρινα ἄωοργε ὅλες αὐτῆς τὴς βῆσις, ὅλα αὐτὰ τὰ φαρμακῆρᾶ λόγια, σὰν νὰ μὴν καταλάβαινε τὴν ἔνοια τοῦς, τὴ βῆσῃα καὶ πορῶθῃσῃε σηρωθῆσῖα, σὰν νὰ βρισκόταν σὲ κατᾶσῃσι ἰενοβῃσῖσῃας, φηθῶρῖζοντας μόνον καθε τῶσο τὴν ἴδιαν λέξει :

— Ἐφῃγε!... Ἐφῃγε!...

— Μάλιστα, κινῆσι, ἔφῃγε!... Ἐφῃγε σὰν μὴ τὸ δροθιο!... Τὸ ἠθῶον περιβάλλον εἶδε μέσα τὴν ἔπῃνε!... Μοῦ ρεῖζῃλε τὴ Σχολή!... ἔδῃσε τὸ κακό παρᾶδειγμα στὴς κοπέλλῃς ποῦ μοῖχοις ἔμπῃσῃεθεῖ τὰ τίμα σᾶτια!... Δὲν ντροπᾶσε τὴν κινῶνῃα, δὲν φροθῆθηκε τὸ Θεό!...

Ἐξῆσαν ἕνα σφῆρῃμα ἀκούστησε ἄ! τὸ λιμῆν. Ήταν τὸ βῆλορῃ ποῦ μόλες εἶχε φτάσει.

Ἡ Λαμπίρινα φῆρῃνε σὰν νὰ ἔπῃνοσε, σὰν νὰ συνέχῃζον ἄ! τὴ φρεθῖ σασισηῶρα, στὴν ὁποῖα βρισκόταν. Συγχροῖσῃς τὰ μᾶτια τὴς ἔπῃσαν στὴ σᾶλα ποῦ κρῆμῃταν ἄ! τὸ παρᾶθυρο!... (Ἀκολούθη)

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»
«Η ΦΩΤΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ»
Συγκινητικώτατο Ἀθηναϊκό ρομάντζο.